

Arrest

nr. 261 079 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. HERSENS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 maart 2021.

Haar partner heeft op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren te Cali (dep. Valle del Cauca). Tot uw 16de woonde u in de wijk Salomia. U groeide er op met uw moeder en uw broer. Uw vader verliet jullie gezin toen u nog kind was, begon een nieuw leven en kreeg twee andere kinderen. Toen u ongeveer 6 à 7 jaar oud was, werd u verschillende malen seksueel misbruikt. De dader was een vriend van uw moeder die jullie gezin hielp met het huishouden. Sinds u 11 jaar oud was, heeft u deze persoon nooit meer teruggezien. Uiteindelijk heeft u ook uw moeder ingelicht van de feiten en heeft u veel steun van haar gekregen.

Sedert 16-jarige leeftijd verhuisde u naar de wijk Villa el Prado, waar u steeds blijven wonen bent. Na uw middelbaar onderwijs behaalde u een hoger diploma verpleegkunde en begon u in 2018 te werken als verpleegster in het operatiekwartier. Verder verkeert u in een relatie met S.C.P.(...) (CG X; OV X). Hij is in Colombia eigenaar van een bedrijfje waar gsm's gerepareerd worden. Samen met hem heeft u één zoon, J.C.C.(...) (°2016).

In augustus 2019 stond uw partner S.(...) aan te schuiven bij de bank, toen hij opeens opgeschrikt werd door een voorbijganger die hem riep "opgelet J.E.(...), we gaan je vermoorden". Uw partner heeft een verre neef met deze voornamen. Daarom ging hij na dit incident met de vader van J.E.(...) spreken, die hem geruststelde, want er zou reeds klacht zijn neergelegd tegen de belagers in kwestie. Niettemin deed ook uw partner zelf ook nog eens aangifte. Toen hij op een later moment, eind augustus of begin september 2019, aan een verkeerslicht stond te wachten, werd S.(...) aangevallen door twee mannen op een motorfiets. Zij sloegen hem op het hoofd met de kolf van een pistool en vertrokken vervolgens. Verder werd er naast de gsm-winkel van uw partner een man vermoord. Aangezien deze persoon geen strafrechtelijke antecedenten had en nooit bedreigd was, vermoedt u dat de daders op uw partner uit waren. Er waren immers ook onbekenden die vragen stelden over zijn handelszaak. Na de hiervoor genoemde moord net naast S.(...)s gsm-winkel, sloot hij zichzelf op in het huis van zijn grootmoeder en verliet hij alleen op 17 september 2019 jullie land van herkomst. Hij reisde met het vliegtuig naar België en diende op 1 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 25 maart 2020 ging het CGVS in zijn hoofde over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de door hem ingeroepen asielmotieven ongeloofwaardig werden geacht. Uw partner tekende vervolgens op 23 april 2020 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die bij wijze van tussenarrest d.d. 26 november 2020 de zaak uitstelde.

Ongeveer één maand vooraleer uw partner S.(...) Colombia verliet, gingen jullie uit elkaar. Het feit dat hij zichzelf opsloot in het huis van uw grootmoeder begon zwaar te wegen op jullie relatie en bovendien had u het gevoel dat hij niet genoeg bijdroeg aan de opvoeding van jullie zoon. Rond 9 of 10 januari 2020 kwam u om 13 uur buiten uit het ziekenhuis na uw werkshift. U zag toen plotseling twee mannen op een motorfiets die u aan het bekijken waren, hetgeen u een vreemd tafereel leek op die plaats. U voelde zich geïntimideerd en nam een taxi naar huis. 's Anderendaags eindigde uw shift om 19 uur. Bij het buitengaan van het ziekenhuis een half uur later, werd u op anderhalve blok afstand van uw werkplaats de pas afgesneden door een motorfiets, waar diezelfde twee mannen zich op bevonden. Eén van hen stapte af, schold u uit, duwde u tegen een muur en vroeg "waar is J.E.(...)?" U antwoordde dat u dat niet wist en dat hij verkeerd was. Daarop zei de man dat, indien uw partner niet kwam opdagen, u en uw zoon daar de gevolgen van zouden dragen. Hij zei eveneens dat hij uw woonplaats kende. Vervolgens dropen deze twee personen af en ging u een winkel binnen. U belde naar uw broer, die u daarna kwam ophalen. U contacteerde ook uw partner S.(...) en lichtte hem in over voorgaande gebeurtenissen. Deze gaf u de raad om eveneens Colombia te verlaten. U vroeg daarna een internationaal paspoort aan en kocht met financiële steun van uw grootvader de vliegtickets. U bleef nog een poos aan het werk, weliswaar met andere werkuren. U diende verder ook nog een klacht in bij de politie op 7 februari 2020. Zo'n twee dagen daarna, op 9 februari 2020, had u opnieuw een shift op het werk die duurde tot 13 uur. Op dat tijdstip – u bevond zich nog binnen in het gebouw – zag u vanuit een raam in het ziekenhuis twee mannen buiten staan, meer bepaald degenen die u eerder hadden bedreigd. U belde vervolgens de politie, maar zij kwamen nooit opdagen. Na ongeveer een half uur gingen de twee mannen in kwestie weg en belde u naar uw broer om u te komen halen. Vervolgens sloot u zichzelf op in uw huis en verliet u op 27 februari 2020 Colombia samen met uw zoon. Via Madrid vlogen jullie naar België, waar jullie op 28 februari 2020 arriveerden. Ruim een half jaar later, op 18 augustus 2020 consulteerden jullie de DVZ en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. Momenteel hebben u en uw partner S.(...) terug een relatie.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u dat u en uw zoon vermoord zouden worden door de bende of oficina die u en uw partner S.(...) bedreigd hebben. In hoofde van uw zoon J.(...) vreest u eveneens dat hij zou kunnen worden ontvoerd, vermoord of misbruikt vanwege de onveilige situatie in het land.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort (kopie, origineel gezien), het paspoort van uw zoon (kopie), uw rijbewijs (kopie), uw identiteitskaart (kopie) en een formulier met beschermingsaanbevelingen van de Colombiaanse politie d.d. 07/02/2020 (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat u Colombia ontvlucht bent omdat u er te maken kreeg met bedreigingen vanwege een bende in januari en februari 2020 (CGVS, pp.8-9). Tijdens één confrontatie vroegen uw belagers u waar “uw man J.E.(...)” was; u lijkt dan ook te suggereren dat deze personen u viseerden omdat zij op zoek waren naar uw partner (CGVS, pp.9, 10, 17). In werkelijkheid zou het volgens u gaan om een persoonsverwarring en zou deze bende uw partner verkeerdelijk aanzien als zijn neef J.E.(...). U baseert zich met andere woorden op dezelfde asielmotieven als die van uw partner, S.C.P.(...) (CG X; OV X), zoals u zelf ook bevestigde op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.10). In het kader van zijn asielaanvraag weigerde het CGVS hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van verschillende ongeloofwaardige elementen in zijn asielrelaas. Een kopie van zijn weigeringsbeslissing en van de notities van zijn persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier. Het CGVS motiveerde in zijn hoofde als volgt:

Om te beginnen bracht u tijdens het persoonlijk onderhoud drie verschillende motieven naar de oppervlakte waarom u persoonlijk geïdende zou worden door de bende. Geen enkele van die redenen heeft afdoende overtuigingskracht. Als eerste verwees u naar een persoonsverwarring: zo zou niet u, maar uw neef J.(...) het doelwit zijn van de belagers, en zou de bedreiging aan de bank gebaseerd zijn op een vergissing (CGVS, pp.9, 12). Dit staaft u door te wijzen op een fysieke gelijkenis tussen u en uw neef (CGVS, p.12); tevens legde u drie foto's van hem voor die dit verband zouden aantonen (document 2). Deze hypothese is echter uiterst onwaarschijnlijk, aangezien u en uw neef op verschillende plaatsen werkten en in een andere wijk woonden – u woonde op het moment van de genoemde feiten in de wijk Villa del Prado (CGVS, p.3), terwijl J.(...) in Vista Hermosa gevestigd was (CGVS, p.7). Bovendien kunnen de uiterlijke gelijkenissen tussen jullie beiden niet worden afgeleid uit de foto's en rusten die louter op een subjectieve beoordeling. Uw uitleg dat J.(...)s vader een neef van uw vader is (CGVS, p.7, document 2), en hij dus slechts uw neef in de derde graad zou zijn, draagt hier nog eens aan bij.

Een tweede mogelijke piste voor de bedreigingen schuilt volgens u in een motief van wraak ten aanzien van uw neef J.(...). U verklaarde dat J.(...) klacht had neergelegd omdat zijn motorfiets gestolen was, waarbij hij een aantal specifieke namen van bendeleden had vermeld en die mensen uiteindelijk een gevangenisstraf hadden gekregen (CGVS, p.10). Om die reden hadden ze, volgens u, J.(...) met de dood bedreigd en was hij weggevlucht uit Colombia (CGVS, p.10). Later, na de vermeende persoonsverwarring, zou iemand via J.(...)s vader ontdekt hebben dat u familie van hem bent, en zou u daarom een doelwit geworden zijn van de bende om wraak te nemen op J.(...) (CGVS, p.10). Deze veronderstelling is niet in het minst aannemelijk om twee redenen. Enerzijds blijkt uit de kopieën van de politiebrieven dat J.(...)s klacht dateert van 28 juni 2017 (document 1), terwijl uw vernoemde feiten maar

liefst twee jaar later plaatsvonden in augustus 2019. Dat een bende, die zich volgens u op grote schaal met uiteenlopende criminele activiteiten bezighoudt (CGVS, p.10), zich na al die tijd nog steeds zou willen wreken om een enkele aanklacht is zeer eigenaardig. Bovendien is het vrij opmerkelijk dat uw naam via J.(...)s vader doorsijpelde naar de belagers in kwestie. Van iemand wiens zoon het land is moeten ontvluchten omwille van doodsb bedreigingen, kan verondersteld worden dat hij geen namen van familieleden zal doorgeven aan personen gerelateerd aan de bende in kwestie. De bewering dat J.(...)s vader uw naam zomaar doorgaf aan de ouders van de vermoedelijke belagers kan daarom niet overtuigen.

Ten derde stelde u dat u bedreigd kon zijn omdat de bendeleden via u te weten wilden komen waar J.(...) zich bevond (CGVS, pp.10, 13). Bij uw eerste interview op de DVZ vertelde u dat u zijn locatie, namelijk "ergens in Spanje", niet kon medelen aan de belagers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat ze u expliciet vroegen waar precies J.(...) was en verklaarde u verder dat ze misschien wel wisten waar hij was, maar nooit in Europa zullen opereren (CGVS, p.13). Het valt daarom niet echt te begrijpen dat u J.(...)s locatie absoluut niet kon meegeven, gezien de bende zich volgens u toch niet uitstrekt tot Spanje. Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat de bendeleden zich specifiek tot u, een neef in de derde graad, richten om te weten waar J.(...) is, en niet naar, bijvoorbeeld, J.(...)s vader. U vermeldde immers dat de ouders van J.(...) en de ouders van enkele bendeleden elkaar kenden omdat ze in dezelfde wijk wonen (CGVS, p.12). Dat de belagers zich dan zelfs tot uw vriendin zouden richten (CGVS, p.10), iemand die nog minder dan u met J.(...) te linken is, valt evenmin te vatten.

Een ander punt waarvan het CGVS sterke twijfel hecht aan de geloofwaardigheid is uw aangifte van de bedreigingen bij de Colombiaanse politie. Toen er u hierover verdere duiding gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, zei u dat de politiemedewerker in kwestie u verzocht om de volledige namen, voornamen en identiteitskaartnummers van de belagers voor te leggen (CGVS, p.15). U vertelde ook dat, aangezien u die gegevens niet kende, u louter een formulier diende in te vullen en zo de aangifte geregistreerd zou zijn, wat overeen zou komen met het politiedocument dat u voorlegde (CGVS, p.15; document 8, 9). Verder gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de politie u nooit heeft kunnen helpen na uw aanklacht; dit vermeldde u ook tijdens het gesprek bij de DVZ (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het is echter onwaarschijnlijk dat de politie geen actie ondernomen zou hebben omdat u de namen van uw belagers niet kende, nog minder dat u hun identiteitskaartnummer niet kon voorleggen. U verklaarde immers dat, voorafgaand aan de feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, de belagers van uw neef J.(...) effectief werden opgesloten in de gevangenis, net omdat hij wel hun namen kende (CGVS, p.10) en omdat iedereen uit het gezin van J.(...) dankzij die aangifte politiebescherming genoot (CGVS, p.12). Daardoor is het niet plausibel dat J.(...) u geen namen zou hebben doorgegeven wanneer u hem dit vroeg, wetende dat u met de dood bedreigd werd. Als reden gaf u hiervoor aan "ik weet het niet, wij dachten dat dat niet nodig was" (CGVS, pp.11-12). Dergelijke onverschillige houding is onaannemelijk indien u kort hiervoor daadwerkelijk doodsb bedreigingen ontvangen zou hebben.

Voorts kunnen een aantal opvallende tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen wat u verklaarde bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het bijzonder betreffende de chronologie van de feiten. Bij u DVZ-verklaring meldde u het volgende: eerst zou u gewaarschuwd zijn aan de bank, dan zouden de belagers u rechtstreeks verbaal bedreigd hebben op uw werkplaats, vervolgens, op 15 augustus 2019, zou u door hen geslagen zijn op straat, waarna u klacht ingediend zou hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U maakte geen opmerkingen over de opeenvolging van de vermeende feiten in dit eerste interview (CGVS, p.2). Daartegenover vertelde u op het CGVS een andere versie: eerst zou u gewaarschuwd zijn aan de bank, dan zouden de belagers op uw werk verschenen zijn maar met niemand gesproken hebben, daarop zou u reeds klacht neergelegd hebben – het politiedocument dateert van 14 augustus 2019 – en pas op 16 augustus 2019 zou volgens u het incident op straat plaatsgevonden hebben, zonder verdere aangifte (CGVS, pp.9-10, 13-14; document 8, 9). Hieruit valt af te leiden dat uw versies wat betreft de opeenvolgingen van de feiten niet stroken, zowel wat betreft de aard van de bedreigingen op uw werkplaats, het moment van de politieaangifte en de specifieke data. Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild werd of de chronologie wel klopte, hield u vast aan de tweede versie van de gebeurtenissen (CGVS, pp.13-14). Bij feiten die dermate impact zouden hebben op uw leven, kan verwacht worden dat ze een minimaal niveau van consistentie vertonen in twee verschillende interviews. Dit is hier afwezig en schaadt eens te meer de geloofwaardigheid van het volledige relaas.

Daarnaast bevat de DVZ-verklaring nog een opvallende lacune. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wees u verschillende malen op het feit dat uw vriendin D.(...) door dezelfde belagers bedreigd zou zijn, dat ze om die reden ontslag zou genomen hebben op haar werk en dat ze de intentie heeft om, samen met jullie zoon J.(...), op 27 februari 2020 ook naar België te komen (CGVS, pp.10, 15). Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer D.(...) werd bedreigd, antwoordde u “ergens rond november-december” en verwees u vervolgens naar de kopie van haar klachtenbrief (CGVS, p.15, document 3). In uw verklaring bij de DVZ heeft u hier echter nooit blijk van gegeven. Aangezien de vermeende bedreigingen ten aanzien van D.(...) toen reeds zouden hebben plaatsgevonden, valt het toch wel te verwachten dat u die zou vermeld hebben in dat eerste interview, zeker gezien er daar expliciet gepeild werd naar uw familiale situatie en uw gezinsleden. Daarenboven dateren de kopieën van D.(...)s klachtenbrieven van 4 en 7 februari 2020, op zijn minst een ruime maand na de gestelde bedreigingen (document 3). Zowel deze data als het onvermeld laten van de bedreigingen bij het eerste interview op de DVZ doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste wenst het CGVS aan te stippen dat het uw gedrag na de vernoemde feiten in strijd acht met de vrees die u meent te hebben. Binnen de tweede versie van uw relaas stelde u dat u, na het vermeende incident op 16 augustus 2019, meteen de intentie had om weg te vluchten en om die reden zelfs geen aangifte meer wilde doen bij de politie (CGVS, p.14). U heeft echter pas op 17 september 2019 Colombia verlaten met het vliegtuig. Het feit dat u een maand gewacht heeft om uw land te ontvluchten doet sterk afbreuk aan de vrees die u meent te hebben. Er zijn immers talrijke vluchten die u eerstdaags genomen kon hebben, en u vermeldde immers ook dat u er financieel goed voor stond (CGVS, p.4). Toen er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom u zo lang gewacht had, antwoordde u “ik weet niet, ik kocht de tickets en ben dan op die datum vertrokken” (CGVS, p.16) en kon u hier geen duidelijke verklaring voor geven. Daarbovenop haalde u aan dat u in die periode van een maand een tweetal keer met vrienden naar Lago Calima (vert. Calimameer) gereisd bent, naar een hotel met een zwembad (CGVS, pp.15-16). Wanneer u met dit gegeven geconfronteerd werd, zei u dat u toen naar een discotheek ging, “zoals dat gaat in Colombia” en “dat rechtstreeks van één huis naar een ander gaan geen gevaar heeft” (CGVS, p.16). Het valt allerminst te geloven dat u dan wel twee plezierreisjes kon maken, indien u zich werkelijk in een situatie van onveiligheid zou bevinden na de vermeende bedreigingen. Aanvullend wachtte u bij uw aankomst in België op 18 september 2019 twee weken met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. De registratie gebeurde pas op 1 oktober 2019. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien de vrees die u stelde te hebben. Ook had uw oom J.(...), die in België verblijft en met wie u geregeld in contact staat (CGVS, p.7), de Belgische asiel-procedure reeds doorlopen en kon u via hem weten dat een verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk dient te gebeuren.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u aan het CGVS onvoldoende geloofwaardige elementen heeft voorgelegd van het feit dat u represailles van een criminele bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gezonde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs (document 10) tonen uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw klachtenbrieven van bij de politie tonen aan dat u zich tot de politie gewend heeft, maar illustreren op geen enkele wijze welke verklaring u precies heeft gedaan en tegen wie specifiek u klacht heeft ingediend (document 8, 9). Hetzelfde geldt voor de kopieën van de politiedocumenten in het geval van uw neef J.(...) (document 1) en uw vriendin D.(...) (document 3). De krantenartikelen in verband met het straatgeweld in Cali (document 6) verwijzen enkel naar een algemene tendens en hebben geen bewijswaarde voor uw individuele situatie; hierover wordt verdere duiding gegeven in de volgende paragrafen. Verder hebben noch de Instagramfoto's van uw neef J.(...) (document 2), noch de foto's en socialemediaberichten van omgekomen kennissen (document 4), noch de gefotografeerde documenten van uw bedrijf (document 5) enige bewijswaarde voor uw genoemde vrees. Ook de schermopnames van dreigberichten ten aanzien van J.(...) (document 7) zijn in uw geval niet bewijskrachtig en kunnen bovendien met gemak gemanipuleerd zijn. Van de aangehaalde problemen met een criminele bende kunt u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Vermits de door u aangehaalde problemen met een bende in Colombia rechtstreeks voortbouwen op de betwiste asielmotieven van uw partner (pp.9, 10, 17), kunnen deze ook in uw geval niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent uw persoonlijke hinder met de bende niet overeenstemmen met wat uw partner daarover verklaarde. Zo gaf u ten overstaan van het CGVS zelf aan dat u rond 9 à 10 januari 2020 uw twee belagers een eerste maal zag en dat u één dag daarna door hen aangepakt en bedreigd werd op straat (CGVS, pp.8-9, 12). Rond 9 februari 2020 zou u hen een derde keer gezien hebben voor uw werkplaats (CGVS, pp.9, 12). U zou uw vermeende belagers met andere woorden driemaal gezien hebben, waarbij er één keer een rechtstreekse confrontatie plaatsvond. Uw partner kwam tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter met een andere versie op de proppen. Hij verklaarde namelijk dat de bendeleden in kwestie u geen drie keer, maar twee keer opgezocht hebben én dat zij dat deden in november of december 2019 (CGVS C.P.S.(...), pp.10, 15). Dit is zeer eigenaardig aangezien het gaat om vrij recente gebeurtenissen en er bovendien kan worden verwacht dat zowel u als uw man deze toch wel consistent voor dan niet na de nieuwjaarsvieringen kunnen situeren. Het feit dat jullie zich dermate tegenspreken inzake het tijdstip van de vermeende bedreigingen, alsook het aantal keren dat dat zou zijn gebeurd, bevestigt nogmaals dat de problemen met de bende die jullie naar voren schuiven geenszins geloofwaardig zijn.

In de mate dat u verwijst naar het seksueel misbruik dat als kind ervoer (CGVS, p.10), dient te worden aangestipt dat het CGVS in se niet betwist dat u hiervan in het verleden het slachtoffer bent geworden. Hoe betreurenswaardig ook, gaat het hier echter om feiten uit uw kindertijd die zich maar liefst 20 jaar geleden hebben afgespeeld, aldus uiterst lang geleden (CGVS, p.10). Bovendien haalde u de gebeurtenissen niet aan in uw vrije relaas, hoewel er u gevraagd werd om gewag te maken van alle redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia (CGVS, pp.8-9). Verder was de dader in kwestie een vriend van uw moeder, die jullie sinds u 11 jaar oud was nooit meer hebben teruggezien (CGVS, p.11). U groeide nadien op bij uw moeder en broer zonder verdere noemenswaardige problemen, u kon een universitair diploma bemachtigen, u had een vaste job en u heeft uw eigen gezin uitgebouwd in Colombia (CGVS, pp.4-6). Het CGVS ziet dan ook geenindicaties die ertoe zouden kunnen leiden dat u in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw het slachtoffer zou kunnen worden van misbruik. De gebeurtenissen die u als kind meemaakte kunnen, hoe laakbaar ook, geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming.

Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot uw zoon J.(...). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij ooit het slachtoffer werd van ernstige problemen in Colombia; u liet eveneens uitschijnen dat hij op school nooit enige hinder ondervond (CGVS, p.12). Daar waar u aanvoert dat uw zoon bij een terugkeer zou kunnen vermoord, ontvoerd of misbruikt worden omdat het in Colombia volgens u heel onveilig is (CGVS, p.10, 17), stelt het CGVS vast dat u hierbij geen concrete elementen aanreikt die een gegronde vrees voor vervolging en/ of ernstige schade aannemelijk maken.

Bovenstaande maakt dat er u noch de status van vluchteling kan worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde cf. artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de hierboven gevoerde argumentatie. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon, uw rijbewijs en uw identiteitskaart ondersteunen louter uw verklaringen m.b.t. jullie nationaliteit, identiteit, herkomst en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Het formulier met beschermingsaanbevelingen vermag louter aan te tonen dat u op 7 februari 2020 de politiediensten geraadpleegd hebt, niets meer en niets minder. Het vormt echter geen enkel begin van bewijs voor de bedreigingen waarnaar u verwees in uw asielrelaas.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een

veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG betreffende minimum-normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet), van het hoorrecht, van "de openbare orde, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel".

Verzoekster geeft te kennen dat zij conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de bijstand van een tolk vorderde maar dat het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op "14 februari 2020" (lees: 6 oktober 2020) zonder tolk geschiedde. Zij wijst erop dat de initialen "JVB", zoals genoteerd op de vragenlijst van het CGVS, en de handtekening onder de gegevens van de tolk, overeenstemmen met de naam en de handtekening van de administratief assistent "J. V.(...) B.(...)", en dat er evenmin een tolknummer wordt aangegeven. Verzoekster is van mening dat niet werd voldaan aan de vereisten van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG en werpt op dat de administratief assistent van de DVZ, behoudens bewijs van het tegendeel, niet beschikt over de hoedanigheid van tolk. Verzoekster stelt dat er in onderhavig geval een procedurele onregelmatigheid werd begaan die van cruciale aard is voor het procedureverloop en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij meent dat haar essentieel recht om te worden gehoord werd geschonden, daar zij in afwezigheid van een tolk werd gehoord. Zij wijst er verder op dat de Taalwet aangeeft dat een Belgische ambtenaar dient te werken in het Duits, Frans of Nederlands, al naargelang zijn/haar taalvaardigheden, en dat de administratief assistent ter zake aldus geenszins beschikt over de bevoegdheid om interviews af te nemen in het Spaans. Verzoekster verwijst naar artikel 58 van de Taalwet dat voorziet in de

nietigheid van “*alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten*” en stelt dat de bepalingen aangaande de Taalwet de openbare orde raken. Verzoekster concludeert dat, gelet op de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Betreffende de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, volhardt verzoekster in de door haar aangehaalde asielmotieven, met name haar vrees voor de bende of *oficina* die haar en haar partner S. zou hebben bedreigd. Zij vraagt het voordeel van de twijfel toe te kennen, gelet op het feit dat de criminaliteit in Cali vaststaat zodat de door haar aangevoerde problemen kunnen plaatsvinden. Zij citeert ter zake uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Colombia.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoekster voorts dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar specifiek profiel van vrouw. Ze herhaalt dat ze in haar jonge jaren werd aangerand. Zij wijst erop dat aanrandingen vaker voorkomen in Cali, zoals wordt aangegeven in het reisadvies voor Colombia. Verzoekster meent dan ook dat zij als vrouw een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld in Cali.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Colombia, meent verzoekster dat de bestreden beslissing is gebaseerd op informatie die niet langer actueel is. Verzoekster wijst er ter zake op dat bijna de helft van de Colombiaanse bevolking ten gevolge van de COVID-maatregelen in armoede leeft en dat dit in combinatie met een wetsvoorstel voor een belastinghervorming, die ondertussen al weer werd teruggedraaid, eind april 2021 heeft geleid tot een protestgolf waarbij geweld niet wordt geschuwd door de politie en paramilitairen. Verzoekster benadrukt dat Cali – van waar zij afkomstig is – één van de steden is waar het protest zich het meest manifesteert. Verzoekster verwijst hierbij naar en citeert uit verschillende internetartikelen over de protesten en het daarmee gepaard gaande geweld.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 7 juni 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij volhardt in het gelijk van haar beslissing, antwoordt op de argumenten in het verzoekschrift en waarbij zij volgende stukken voegt: (a) vragenlijst CGVS van S.C.P. en (b) vragenlijst DVZ van S.C.P.

4. Andere stukken

4.1. Verweerder maakt op 24 augustus 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, die nieuwe elementen bevat, met name een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 2 augustus 2021.

4.2. Verzoekster legt op 27 augustus 2021 een stuk neer, getiteld “*Aanvullende nota*”, waarmee ze “*wenst te reageren op de aanvullende nota van de verwerende partij met haar nieuwe COI-focus van 2 augustus 2021*”.

Verzoekende partij tracht ter terechtzitting nog voor te houden dat haar “*Aanvullende nota*” wel degelijk nieuwe elementen, in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat ten opzichte van haar verzoekschrift maar kan hierin niet worden gevolgd.

Uit het neergelegde stuk blijkt duidelijk dat de verzoekende partij voornamelijk wenst te repliceren op het besluit van de verwerende partij dat er voor Colombiaanse burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld. Ze doet dit aan de hand van het citeren van onderdelen van de nieuwe COI Focus van 2 augustus 2021.

Er weze aan herinnerd dat de procedure voor de Raad in essentie schriftelijk is, zoals bepaald in artikel 39/60 van Vreemdelingenwet, waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt die in het raam van een geding voor de Raad kunnen of moeten worden ingediend, met name het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de procedurestukken voorzien in artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter*

kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

In dit kader verwijst verzoekster naar nieuwe protesten in Cali in juli 2021 die in de COI Focus van 2 augustus 2021 nog niet worden vermeld, zodat dit als een nieuw element kan worden aanvaard.

Het schriftelijke karakter van de procedure belet verder niet dat partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij in beginsel elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de verwerende partij in haar aanvullende nota heeft uiteengezet (zie in deze zin GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet laat de verzoekende partij dus toe haar opmerkingen mondeling naar voor te brengen op de terechtzitting van de Raad en aldus de nieuwe informatie van de verwerende partij in haar eigen voordeel aan te wenden (zie in deze zin RvS 8 maart 2011, nr. 211.845).

In de mate dat de *“Aanvullende nota”* van de verzoekende partij de neerslag vormt van haar uiteenzetting ter terechtzitting als reactie op de aanvullende nota van de verwerende partij, wordt het stuk in die mate niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in aanmerking genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart dat zij Colombia is ontvlucht omdat zij er te maken kreeg met bedreigingen vanwege een bende in januari en februari 2020 die op zoek was naar haar partner. Net zoals haar partner S.C.P. in zijn beschermingsverzoek aanhaalt, zou het om een persoonsverwarring gaan en zou deze bende haar partner verkeerdelijk aanzien als diens neef J.E.

6.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die haar identiteit en die van haar zoon bevestigen, alsook hun herkomst en reisweg. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met haar vluchtrelaas.

Het formulier met beschermingsaanbevelingen vermag louter aan te tonen dat verzoekster op 7 februari 2020 de politiediensten heeft geraadpleegd, niets meer en niets minder. Hieruit kan niet worden afgeleid welke verklaring zij precies heeft gedaan en tegen wie specifiek zij klacht heeft ingediend. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoeksters vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Deze beslissing is mede gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster zich baseert op dezelfde asielmotieven als die van haar partner, S.C.P., in wiens hoofde er een weigeringsbeslissing werd genomen daar er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Zo oordeelde de commissaris-generaal dat (a) verzoeksters partner kon niet overtuigen in zijn verklaring dat bendeleden hem initieel bedreigden omdat ze hem verwanden met zijn neef in de derde graad, J. genaamd, die hun eigenlijke doelwit was; (b) hij had daarnaast niet aannemelijk gemaakt dat hij vervolgens ook een doelwit

was geworden van de bende om zo wraak te kunnen nemen op J.; (c) zijn bewering dat de bendeleden hem bedreigden om zo te weten te komen waar J. zich bevond, evenmin kon overtuigen; (d) S. onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de door hem neergelegde aangifte bij de politie; (e) zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS tegenstrijdigheden bevatten, in het bijzonder betreffende de chronologie van de beweerdde feiten; (f) hij op de DVZ niets heeft gezegd over de bedreigingen aan het adres van verzoekster; (g) S. verklaarde dat verzoekster rond november, december 2019 werd bedreigd, waar de door hem neergelegde klachten dienaangaande dateerden van begin februari 2020, een ruime maand later; (h) zijn gedrag na de vermeende bedreigingen niet overeenstemt met het hebben van een gegronde vrees; en (i) de documenten die hij neerlegde, bovenstaande vaststellingen niet konden ombuigen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat (j) verzoeksters verklaringen inzake het tijdstip van de vermeende bedreigingen aan haar adres, alsook het aantal keren dat ze zou zijn bedreigd, niet overeenstemmen met wat haar partner daarover verklaarde; (k) het seksueel misbruik dat verzoekster in haar kindertijd ervaarde geen aanleiding vormt voor de toekenning van internationale bescherming; en (l) verzoekster geen concrete elementen aanreikt die een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk maken in hoofde van haar zoon J.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

6.4. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er geen tolk aanwezig was bij de DVZ en wijst verzoekster erop dat de Taalwet aangeeft dat een Belgische ambtenaar dient te werken in het Duits, Frans of Nederlands, al naargelang zijn/haar taalvaardigheden, en dat de administratief assistent ter zake aldus geenszins beschikt over de bevoegdheid om interviews af te nemen in het Spaans.

De Raad stelt vast dat verzoekster er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Zij werd er overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Haar verklaringen opgenomen bij de DVZ, de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van het beschermingsverzoek. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, in casu het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen.

Verder blijkt dat verzoekster bij de DVZ haar verklaringen kon afleggen en zij tijdens het interview geen enkele melding gemaakt heeft van vertaalproblemen. Op het CGVS heeft zij de mogelijkheid gekregen haar asielmotieven uiteen te zetten in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De bewering dat haar hoorrecht werd geschonden, kan dan ook niet worden volgehouden.

Verweerder merkt in zijn nota hierover nog terecht op dat wanneer aan verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of er tijdens het interview op de DVZ een tolk aanwezig was, dan wel of de ambtenaar Spaans sprak, verzoekster antwoordde dat de interviewer de enige persoon was die daar aanwezig was en zij aangaf dat op de DVZ verkeerdelijk werd genoteerd dat haar man een smokkelaar was in de plaats van een handelaar of vertegenwoordiger. De Raad stelt samen met verweerder vast dat de ambtenaar op de DVZ wel degelijk correct had neergeschreven dat haar partner als handelaar werkte in Colombia (vragenlijst CGVS van 6 oktober 2020, vraag 5). De protection officer vroeg vervolgens aan verzoekster of ze nog andere opmerkingen had over het

interview op de DVZ, nog zaken die ze wilde toevoegen of wijzigen, waarop ze negatief antwoordde. Gevraagd of ze toen een goede samenvatting had gegeven van de redenen waarom ze bescherming vraagt in België, stelde verzoekster te denken van wel (NPO, p. 3). Andere concrete opmerkingen met betrekking tot de inhoud van het interview op de DVZ werden er niet gemaakt. Het verzoekschrift geeft verder niet aan dat de feiten, zoals weergegeven in het interview, inaccuraat zijn. Verzoekster duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het interview op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is nochtans aan verzoekster om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Verzoeksters opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Ter zake stelt verweerder in de verweernota nog terecht vast dat er nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd rond verzoeksters verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont aldus nergens concreet aan waarin zij zou zijn benadeeld door het feit dat de medewerker van de DVZ, tijdens het onderhoud aldaar, rechtstreeks Spaans met haar sprak.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn de door verzoekster aangevoerde schendingen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.5. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zij komt niet verder dan het volharden in de door haar aangehaalde asielmotieven, met name haar vrees voor de bende of *oficina* die haar en haar partner S. zou hebben bedreigd, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies zoals samengevat sub 6.3. kunnen weerleggen of ontkrachten.

De loutere verwijzing naar het reisadvies omtrent de veiligheidssituatie in Colombia en meer bepaald in Cali, waarin wordt gewezen op de aldaar aanwezige criminaliteit, is louter algemeen van aard en bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Een negatief reisadvies voor bezoekers die niet de nationaliteit hebben van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben. Dergelijke algemene verwijzing zonder daarbij concrete, op zichzelf betrokken elementen of feiten aan te voeren, volstaat niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Zulks moet in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren van een vervolgingsvrees en het lopen van een reëel risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die zij en haar partner zouden hebben ervaren.

De Raad merkt hierbij tevens op dat hij de vrees van haar partner ten aanzien van Colombia in het arrest van 24 september 2021 met nr. 261 078 als ongeloofwaardig heeft beschouwd.

De documenten die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan objectieve landeninformatie, documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

6.6. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar Colombia als vrouw een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld in Cali en herinnert eraan dat zij als kind seksueel werd misbruikt.

Wat betreft het seksueel misbruik in haar kindertijd verwijst de Raad naar de overweging van de commissaris-generaal hierover: *"In de mate dat u verwijst naar het seksueel misbruik dat als kind ervoer (CGVS, p.10), dient te worden aangestipt dat het CGVS in se niet betwist dat u hiervan in het verleden het slachtoffer bent geworden. Hoe betreurenswaardig ook, gaat het hier echter om feiten uit uw kindertijd die zich maar liefst 20 jaar geleden hebben afgespeeld, aldus uiterst lang geleden (CGVS, p.10). Bovendien haalde u de gebeurtenissen niet aan in uw vrije relaas, hoewel er u gevraagd werd om gewag te maken van alle redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia (CGVS, pp.8-9). Verder was de dader in kwestie een vriend van uw moeder, die jullie sinds u 11 jaar oud was nooit meer hebben teruggezien (CGVS, p.11). U groeide nadien op bij uw moeder en broer zonder verdere noemenswaardige problemen, u kon een universitair diploma bemachtigen, u had een vaste job en u*

heeft uw eigen gezin uitgebouwd in Colombia (CGVS, pp.4-6). Het CGVS ziet dan ook geen indicaties die ertoe zouden kunnen leiden dat u in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw het slachtoffer zou kunnen worden van misbruik. De gebeurtenissen die u als kind meemaakte kunnen, hoe laakbaar ook, geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming.

Zoals pertinent wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat ze bij een terugkeer naar Colombia opnieuw het slachtoffer zou worden van het seksueel misbruik dat zij in het verleden ervaarde. In het verzoekschrift brengt zij geen concrete elementen bij of dwingende argumenten die hier een ander licht op werpen.

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat vrouwen in Colombia, en in het bijzonder in Cali, een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld, zoals aanrandingen. Wél worden vrouwen met een specifiek profiel of in specifieke omstandigheden in de UNHCR Eligibility Guidelines van september 2015 aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Dit maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen met een specifiek profiel of in specifieke omstandigheden. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de betrokken vrouw (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 43-44).

Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat verzoekster een vrouw is, volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming vast stellen, daar niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elke vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen. Het risico voor verzoekster moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij als vrouw nood heeft aan internationale bescherming. Het loutere gegeven dat verzoekster afkomstig is uit Cali volstaat niet omdat, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, niet blijkt dat aanrandingen in Cali vaker voorkomen. Verzoekster brengt een concrete elementen aan die er op wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw in Cali een risico op vervolging dan wel ernstige schade loopt, te meer nu de aangehaalde bedreigingen door de bende niet geloofwaardig worden geacht en zij verder geen andere elementen aanhaalt. De Raad ontwaart geen andere ernstige aanwijzingen die in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Colombia, in het bijzonder Cali, omwille van haar vrouw-zijn aannemelijk maken. Het betoog dat zij *“als vrouw een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld in Cali”* kan dan ook niet worden aangenomen. Waar ter terechtzitting nog wordt aangevoerd dat zij als alleenstaande jonge dame een bijkomend risico loopt wegens de bende, kan zij niet worden gevolgd daar verzoekster een relatie heeft met S. en, het weze herhaald, geen geloof wordt gehecht aan de beweerde problemen met de bende.

6.7. Wat betreft de aangevoerde vrees ten aanzien van haar zoon J., treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt: *“Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij ooit het slachtoffer werd van ernstige problemen in Colombia; u liet eveneens uitschijnen dat hij op school nooit enige hinder ondervond (CGVS, p.12). Daar waar u aanvoert dat uw zoon bij een terugkeer zou kunnen vermoord, ontvoerd of misbruikt worden omdat het in Colombia volgens u heel onveilig is (CGVS, p.10, 17), stelt het CGVS vast dat u hierbij geen concrete elementen aanreikt die een gegronde vrees voor vervolging en/ of ernstige schade aannemelijk maken.”* Verzoekster laat deze motivering geheel ongemoeid waardoor deze gehandhaafd blijft.

6.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoekster is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor verzoekster om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekster de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster

ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht, terwijl van haar minstens kan worden verwacht dat zij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verzoekster maakt op dit punt een selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie, waar zij met haar betoog lijkt te suggereren dat dit gewapend conflict zich over het hele land uitspreidt en dat iedereen daar op elk moment aan kan worden blootgesteld, quod non.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (->massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekster afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellen-groeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoekster afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in de grootstad Cali worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia, gelet op de hoge moordcijfers.

Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de mate waarin het geweld in Cali mogelijk is gelieerd aan het gewapend conflict in het departement Valle del Cauca is verder slechts gering en indirect. In zoverre het geweld verband houdt met het gewapend conflict op het platteland in het departement Valle del Cauca betreft het onder meer 'politiek' geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege zo'n 180 criminele structuren, zoals lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, dat onder meer de vorm aanneemt van interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Het geweld dat aanwezig is in de stad Cali kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het aanwezige geweld in de stad Cali is verder, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

Verzoekster verwijst nog naar de repressie, het politie- en paramilitair geweld ten aanzien van de manifestanten in Cali tijdens de recente protesten en wegblokkades in april 2021; geweld dat na een afzwakking half juni 2021 weer opflakkerde in juli 2021. De Raad benadrukt dat dit in casu doelgericht geweld betreft in het kader van protesten en demonstraties in de periode april-juni 2021 dat daarenboven geen uitstaans heeft met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 11-12; 40-41).

Er wordt niet betwist dat criminele groeperingen de protesten hebben gekaapt en voor eigen doeleinden gebruikt. Uit de landeninformatie voorgelegd door beide partijen blijkt dat zij gebruik hebben gemaakt van de chaos om over te gaan tot plunderingen en vandalisme, onder meer ten aanzien van overheidseigendommen, tot het vereffenen van rekeningen en het viseren van politiemensen. Wederom herhaalt de Raad dat zulk geweld geen uitstaans heeft met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verder blijkt dat het hier duidelijk gaat om doelgericht geweld dat bepaalde mensen of plaatsen viseert.

De Raad besluit dat, zonder afbreuk te doen aan de hoge moordcijfers, het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek', politioneel en protestgeweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift, in de "aanvullende nota" van 27 augustus 2021 en ter terechtzitting aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

8. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES